

esse, der er i Strid med en Regjerings alvorligste og første og fornemste Pligt, og naar en Regjering staar saaledes, er jeg ikke i Stand til at forene det med min politiske Pligt som Medlem af dette Thing at give denne Regjering denne Bevilling. Saalænge vi have en Rigsdag, der har kunnet handle, som sket er den 12te April, og har kunnet udtale sig, som sket er i disse Dage, saalænge er efter min Formening den politiske Kamp her i Landet ikke moden til Afgjørelse, det er at ville skjære Bylben for tidlig op; der bliver ikke Sandhed eller Betsignelse for vort Folkelig, for vort politiske Liv ved at ville gjøre det. Seg har været med til at udtale i den Betænkning, der forelaa for Folkethinget med Hensyn til en anden Sag, at, som Regjeringen og bad om en midlertidig Finantslov efter de sædvanlige Regler, saa vilde jeg for mit Bedkommende straffe mig saa vidt, at jeg vilde være med til at stemme for en saadan Bevilling, og jeg skal sige af hvilke Grunde. Jeg vilde gjøre dette for det Første, fordi der i denne Handling fra Regjeringens Side laa et virkeligt Ønske om at faae Rigsdagens Medvirkning til at komme tilbage paa lovlig Grund, og for det Andet, fordi man maatte antage, at der i denne Begjæring fra Ministeriets Side laa en Yølelse af, at en Forandring maatte ske enten derved, at Regjeringen veg, eller derved, at den gennem en Opløsning af Rigsdagen eller af et af dens Thing — og jeg tænker da fornemmelig paa Folkethinget — vilde søge at vinde Samstemning for Regjeringens Politik. Dette er imidlertid ikke sket. Hvad nu angaar Indholdet af den foreliggende Sag, da vilde de Herrer utvivlsomt se, at det er meget væsentlig forskjelligt fra Indholdet af en almindelig midlertidig Bevilling, og Indholdet vil maasse ogsaa, efter det ærede Medlems (Holsteins) bebudede Ændringsforslag i det væsentlige blive et saadant, som Ministeriet mener at kunne bruge for det indværende Finantsaar. Seg vil indrømme saavel min ærede Wieningsfælle fra Kjøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holstein) som det ærede Medlem fra Viborg (Klein), at der i Virkeligheden er en væsentlig Forskjel paa at stemme for dette Forslag nu og at have stemt derfor for 1½ Time siden. Na, jeg vil gaa videre og sige til de Herrer, der mene, at de under disse Forhold bør give en saadan Bevilling til det nuværende Ministerium, at de faktisk foreliggende Forhold kunne gjøre dem det meget vanskeligt at lade sig nøie med en midlertidig Bevilling af sædvanligt Indhold. Seg vil gaa endnu videre og sige, at selv om de gaa til at lægge et Tilleg til den midlertidige Bevilling, gaende ud paa at fortsætte Arbejdet eller udføre Foranstaltninger i Kraft af den Ministeriet saaledes givne Bevilling, saa vil jeg erkjende, at dermed er der ikke givet nogenformhelt hverken formel eller reel Tilslutning til, hvad Ministeriet har gjort, thi tager man et Arbejde og siger: Nu er

det kommet saa vidt, men det er imod vor Villie, at det er kommet saa vidt, og det er mit Arbejde eller Rigsdagens Arbejde — hvorledes man nu vil tage det, privat eller offentligt —, saa vil jeg indrømme, at man meget vel kan sige, at de faktiske Forhold, som nu ere tilstede, ere saaledes, at jeg, til Trods for, hvad der er sket imod min Villie, dog vil finde det forsvareligt at sætte f. Ex. Lag paa Bygningen, der er begyndt imod min Villie, eller deslige. Seg gaar altsaa vidt i Indrømmelser overfor de Herrer, der have denne Anstuelse. Seg vil sige, at de under disse Forhold kunne give en saadan Bevilling uden nogenformhelt formel eller reel Tilslutning til det, som Ministeriet har givet sig selv, og som man for nogle Timer siden satte ud af Kraft; men jeg tilføjer, at selv om jeg kunde gaa med til disse Betragtninger, saa vilde jeg dog efter min Opfattelse ikke kunne finde det stemmende med Folkethingets Værdighed, med Folkethingets Ære og med Folkethingets Hverdags af sin forfatningsmæssige Ret overfor en ansvarlig Regjering, om vi efter Ministeriets Stilling og Udtalelser gav det den Bevilling, der her er Tale om. Hvad betyder nemlig denne Bevilling? Lad os være enige om, at den betyder en Finantslov indtil den 1ste April 1878 for Finantsaaret 1877—78 fra den Dag, da denne Lov udkommer, thi blive de ikke enige om at vedtage en Finantslov for 1877—78 — hvad jeg ikke tør antage, thi de ville faae Vanskeligheder ved at pille alle disse Tal ud, som Ministeriet har sat ind i den Lov, de tal nemlig, som betegne, hvad det selv har udgivet paa egen Konto —, saa ville de ikke — naar de blive enige om denne Lov — kunne undgaa atter at forlænge den fra den 31te December og indtil videre. En Vedtagelse af dette Forslag — altsaa efter min Opfattelse en Vedtagelse af en Finantslov til 31te Marts, dette Finantsaar — er saaledes fra Folkethingets Side en Tilbagevigen, udsført i disse saa Timer paa alle de Stridspunkter, som det har haft med Regjeringen angaaende Finantsloven for dette Tidsrum. Det er en Tilbagevigen paa mange andre Punkter end de saakaldte 5 Punkter med Hensyn til de løbende Udgifter, og det er en Anerkjendelse af, at selve den ekstraordinære Bevilling, som blev givet den 31te Marts under Forudsætning af, at vi fik en endelig Finantslov, dermed er givet, trods den Misfære, vi have haft siden den Tid. Dette er imidlertid for mig, det vil jeg ærlig talt sige, et underordnet Spørgsmaal, som jeg kun nævner overfor Thinget til Forklaring. Men hvad der for mig er mere end dette, er, mine Herrer, at dette bliver en Bevilling om et forlænget Liv ud over, maasse langt ud over den Grændse, vi se, for det Ministerium, der har den 12te April 1877 paa sig; thi skal det betyde Noget, saa maa det betyde en Forhandling om Finantsloven for 1878—79, det maa betyde en Villie fra de Herrer